

După moartea lui Saul, care a căzut în propria lui sabie în timpul luptei cu filistineii, un amalecic a fugit să-i vestească aceasta lui David, care era pe atunci prigonit de Saul. Presupunând că David va fi foarte bucuros de vestea adusă, el a hotărât să se dea drept ucigașul lui Saul, ca să-și mărească astfel răsplata. Însă, ascultând povestirea născocită de amalecic, cum, la rugămintea lui Saul care ar fi fost rănit, acesta l-a omorât, David își smulse hainele și la fel făcură toți cei care erau cu el. Ei au plâns și s-au jeluț și au postit până seara. Și i-a spus David tânărului care îi povestise acestea: „De unde ești?”. Acesta i-a răspuns: „Sunt fiul unui străin amalecic”. Atunci David l-a întrebat: „Cum de nu te-ai temut tu să ridici mâna ca să-l ucizi pe Unsul Domnului?” și i-a poruncit uneia dintre slugi să-l omoare. În acest timp David a spus: Sângele tău să fie pe capul tău, căci buzele tale au mărturisit împotriva ta, când ai zis: Eu am ucis pe unsul Domnului (II Reg. I, 1-16).

Așa a fost pedepsit străinul care s-a dat drept ucigașul lui Saul. El a fost supus unei pedepse crunte, cu toate că Saul făcuse mult rău, fapt pentru care Domnul S-a depărtat de la el și Saul a ajuns prigonitorul nevinovatului David. Din cuvintele lui David vedem că el se îndoia de adevărul povestirii amalecitolui și nu era convins că acesta era ucigașul lui Saul; cu toate acestea, l-a condamnat la moarte, considerând vrednic de moarte chiar simplul fapt de a se numi pe sine ucigaș de rege și a se lauda cu o asemenea faptă.

Păcatul regicidului

Scris de Sf. Ioan Maximovici
Miercuri, 11 Iulie 2018 09:27

De câte ori este mai grea, așadar, și mai păcătoasă uciderea dreptcredinciosului Uns al lui Dumnezeu? De câte ori este mai mare pedeapsa care trebuie să atârne asupra ucigașilor țarului Nikolai al II-lea și ai familiei sale?!

Spre deosebire de Saul, care s-a depărtat de la Dumnezeu și care pentru aceasta a fost părăsit de El, țarul Nikolai al II-lea este modelul evlaviei și al totalei supunerii în fața voii lui Dumnezeu.

Primind nu ungera cu mir veterotestamentară, ci pecetea harică a Duhului Sfânt în taina mirungerii, împăratul Nikolai al II-lea a fost credincios până la sfârșitul vieții înaltei sale chemări și și-a înțeles toată responsabilitatea în fața lui Dumnezeu. Prin fiecare faptă, împăratul Nikolai al II-lea dădea seamă în fața propriei conștiințe, „umbla înaintea Domnului”. Blagocestiv nu doar cu numele, ci și cu faptele în zilele bunăstării sale pământești, în zilele de ispită a dovedit o răbdare asemenea răbdării dreptului Iov. Asupra unui asemenea țar s-au ridicat mâinile criminalilor și tocmai când, în urma suferințelor prin care a fost încercat, el s-a curățit ca aurul în foc, devenind un pătimitor nevinovat în deplinul înțeles al acestui cuvânt.

Crima împotriva țarului Nikolai al II-lea este cu atât mai cumplită și mai păcătoasă, cu cât împreună cu el a fost ucisă întreaga sa familie, copiii cu nimic vinovați! Astfel de crime nu rămân nepedepsite. Ele strigă la cer și pogoară mânia lui Dumnezeu asupra pământului. Dacă un străin a fost condamnat la moarte – presupusul ucigaș al lui Saul -, pentru uciderea țarului patimilor lipsit de apărare și a familiei sale suferă astăzi întregul popor rus, care a îngăduit această groaznică nelegiuire și a tăcut când țarul a fost umilit și privat de libertate.

Dreptatea lui Dumnezeu ne cere o adâncă recunoaștere a păcătoșeniei faptelor săvârșite și pocăință în fața memoriei țarului mucenic.

Amintirea cnejilor nevinovați, Sfinții Boris și Gleb, a trezit conștiința rușilor în timpul tulburărilor feudale și i-a rușinat pe cnejii care începuseră dezbinarea. Sângele Sfântului și Marelui Cneaz Igor a produs o transformare sufletească în inimile kievenilor și a unit Kievul și Cernigovul în cinstirea sfântului cneaz ucis.

Sfântul Andrei Bogoliubski a sfințit cu sângele său unitatea de stat a Rusiei, instaurată la destul de multă vreme după sfârșitul său mucenicesc.

Păcatul regicidului

Scris de Sf. Ioan Maximovici
Miercuri, 11 Iulie 2018 09:27

Cinstirea în întreaga țară a Sfântului Mihail al Tverului a vindecat rănilor de pe corpul Rusiei, pricinuite de luptele dintre Moscova și Tver.

Proslăvirea Sfântului țar Dimitrie a luminat conștiința rușilor, le-a înprospătat forțele morale și, după zdruncinări anevoioase, a dus la renașterea Rusiei.

Țarul mucenic Nikolai al II-lea cu familia sa multpătimitoare intră astăzi în rândul acelor pătimitori de chinuri. Crima majoră săvârșită față de el trebuie să fie ștearsă prin cinstirea lui arzătoare și prin proslăvirea nevoinței sale. În fața înjositului, Defăimatului și Chinuitului trebuie să se plece Rusia, așa cum odinioară s-au plecat kievenii în fața Cuviosului Cneaz Igor cel martirizat de ei, la fel cum locuitorii Vladimirului și ai Suzdalului s-au plecat în fața marelui cneaz ucis, Andrei Bogoliubski! Atunci țarul patimilor va căpăta îndrăzneală la Dumnezeu și rugăciunea lui va mântui pământul Rusiei de nenorocirile pe care le îndură.

Atunci Țarul Mucenic și cei pătimitori împreună cu el vor deveni noii apărători cerești ai Sfintei Rusii. Sângele vărsat nevinovat va face Rusia să renască și o va acoperi cu o nouă slavă!

Versiunea română a textului a apărut în volumul „Predici și îndrumări duhovnicești”, Iași Ed. Sophia, București, 2006

Traducere din limba rusă de Elena Dulgheru.□